

Andere boeken van

SAM COPELAND

KASPER WORDT EEN KIP

KASPER WORDT EEN T-REX

KASPER WORDT EEN MAMMOET

NILA EN HET ANTWOORD
OP ECHT ALLES

Andere boeken van

JENNY PEARSON

DE SUPERWONDERLIJKE REIS VAN FREDDIE

DE RAZENDE RECORDBREKERS

SAM COPELAND **JENNY PEARSON**

Vertaald door **MARIA POSTEMA**

Illustraties van **ROBIN BOYDEN** en **KATIE KEAR**

GOTTMER

Haarlem

HOOFDSTUK 1

AGATHA

Ik ben Agatha Tops, ik ben negen jaar en – dit ga je heel indrukwekkend vinden – ik ben een detective EN een spion!

Inderdaad, een detectivespion, of een spion-detective, ook goed.

Als je denkt dat negen te jong is om een detective EN een spion te zijn, dan vergis je je dus. Echt enorm. Vorig jaar heb ik ál mijn zaken opgelost.

Eerst heb ik de zaak van de Slokop van Klein Vreemdstede opgehelderd. Ik zei tegen juf Appelgat dat Ralph de Maltesers van Thomas had opgegeten, en toen ze uitgild was en snapte dat ik het over chocoladesnoepjes had en niet over kleine hondjes, moest Ralph in de pauze binnenblijven.

Ik heb de verdwenen bril van juf Appelgat teruggevonden (op haar hoofd), net als het verdwenen

potlood van Dewi (achter haar oor) en de verdwenen gympen van Mo (aan zijn voeten). Tja, wat zal ik ervan zeggen? Mijn klanten zijn niet altijd de slimsten.

Maar dit jaar werd mijn spiondetectiverij pas echt op de proef gesteld, want alles werd megasuperraar.

De eerste dag waarop ik in de gaten kreeg dat er iets aan de hand was, was op de vijfde dag nadat ik in groep vijf was begonnen, de vijfde dag nadat mama de tweeling (Niek en Timor) had gekregen, na de vijfde nacht waarin ik nauwelijks geslapen had, en de vijfde ochtend waarop ik mijn eigen ontbijt moest maken, én dat van mijn broertjes en zusjes.

Ik was met Babette aan de beurt om voor de schoolkippen te zorgen. We moesten de hennen eten geven, maar Frida Kakel en Mary Poepins waren ervandoor gegaan en het duurde even voordat we ze gevangen hadden, waardoor ik een beetje verhit de klas weer in kwam.

Onze lerares, juf Eetwel, vertelde dat het geld dat we met de hele school hadden ingezameld, besteed

zou worden aan een nieuw, geautomatiseerd bibliotheeksysteem. Iedereen was een beetje chagrijnig omdat de aanvraag voor een springkussen op het schoolplein was afgewezen. In plaats daarvan ging het nu naar een of ander bedrijf dat Minerva heette.

Ik zat nog maar net op mijn stoel toen ik uit het niets een **RILLING** door de lucht voelde golven.

Ik dacht dat ik het me misschien verbeeldde. Misschien was ik gestrest vanwege de kippen, of kwam het door mijn slaapgebrek omdat mijn nieuwe broertjes me de hele nacht wakker hielden. Misschien kwam het doordat alles me een beetje te veel werd.

Maar nee.

Alle haartjes op mijn lichaam leken te knetteren van de elektriciteit.

‘Voelde je dat?’ vroeg ik aan Ernie, een van de jongens aan mijn tafel.

Ernie legde de prittstift neer waar hij aan zat te likken.

‘Wat?’

‘Die rare **RILLING** in de lucht?’

Ernie haalde zijn schouders op en zei: ‘Nee.’
Daarna begon hij weer aan zijn lijm te likken.

De andere jongen aan mijn tafel, Jonas Konerger (de zoon van de conciërge), prikte zijn potlood in zijn gum en zei: ‘Je bent zelf raar, Agatha Tops.’

Dat was niet aardig, maar ik ging er verder niet op in, want ik snap dat niet iedereen zulke vlijmscherpe zintuigen heeft als ik.

Terwijl juf Eetwel doorzeurde over hoe leuk de lessen over de Romeinen dit jaar gingen worden, speurde ik de klas af, op zoek naar de bron van de vreemde **RILLING**. Tochtte het misschien omdat er een raam of deur openstond?

Die slimme theorie bleek helaas niet te kloppen, want ik zag niets wat de **RILLING** kon verklaren.

Ik zat nog steeds te piekeren toen de muziek begon. Muziek zoals in dat tv-programma waarbij de kandidaten in glitterpakjes leren dansen en heel veel oranje make-up op hebben.

Weer keek ik de klas rond, maar ik kon ook niet ontdekken waar het geluid vandaan kwam. Het leek haast wel alsof de muziek in mijn hoofd zat.

Ik stak mijn vinger in mijn linkeroor en wiebelde er even mee om te kijken of de muziek dan zou ophouden.

Maar nee. Het geluid ging gewoon door.

Ik merkte dat ik automatisch mee begon te wiegen. Ik voelde zelfs de aandrang, de sterke aandrang, de bijna *overweldigende* aandrang om te gaan dansen. Dat was BUITENGEWOON raar, want ik ben niet zo’n danser.

Mijn spiondetectivezintuigen tintelden. Er was iets VREEMDS aan de hand. Dat wist ik honderd-duizendmiljoen procent zeker.

Ik bestudeerde de klas opnieuw en ontdekte dat iedereen op de maat van de muziek zat te wiegen. Zelfs Ernies tong likte in het juiste tempo mee.

Ik gaf hem een por. ‘Waar komt die muziek vandaan?’

Hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan legde hij zijn prittstift neer, schoof zijn stoel naar achteren, liep met grote stappen om de tafel heen naar Jonas en zei: ‘Mag ik deze dans van u?’

Ik had verwacht dat Jonas hem een mep zou

verkopen, maar dat deed hij niet. Hij pakte Ernies hand, maakte een buiginkje en toen begonnen ze door de klas te zwieren. Ik kon mijn oogbollen niet geloven.

Ik was helemaal gehypnotiseerd. Ik wilde blijven kijken, maar voor ik het wist was ik opgesprongen en schreed ik naar Raoul, die op zijn stoel zat te wiebelen.

Agatha, nee! schreeuwde ik in mijn hoofd. Wat dóé je?!

Moet dansen!

DOE HET NIET!

Wil de wisselpas!

VERZET JE!!!

Links, rechts, zij-sluit-zij!

VERZEEEEET JE!!!!

Toen hoorde ik mijn stem zeggen: ‘Hé Raoul, wil je met me walsen?’

Ik schudde mijn hoofd om hem te laten weten dat ik het niet écht wilde.

Hij keek me aan met grote, doodsbanige ogen die zeiden: *Ik wil naar mama!*

Maar uit zijn mond kwam: ‘Nou en of, Agatha. Ik dacht dat je het nooit zou vragen.’

En ineens draaiden en zwierden we het lokaal door.

Iedereen deed mee. Vijftien onwillige, walsende dansparen, en juf Eetwel, die het biologiegeraamte had gepakt – Skeletten Bob – en hem wild heen en weer zwiepte.

Ik schreeuwde zwijgend tegen mijn handen dat ze Raoul los moesten laten, maar ik kon niet stoppen. Iets in mij móést dansen.

Ik ben er geweest, dacht ik. Dit is het einde. Ik zou mezelf dooddansen terwijl ik een rechtse draai met Raoul deed. Wacht eens even – hoe wist ik wat een rechtse draai was?

En toen golfde er, net zo plotseling als de eerste keer, een tweede **RILLING** door de klas.

We bleven allemaal meteen stokstijf staan en keken vol ongeloof naar onze danspartner.

Ernie probeerde zijn hand uit die van Jonas te trekken. Ik denk dat zijn vingers een beetje plakkerig waren van de lijm, want het duurde even voordat hij loskwam.

Juf Eetwel gooide die arme Bob harteloos opzij en keek de klas rond. Haar uitdrukking ging van verward naar licht geërgerd.

‘Iedereen zitten, nu!’ blafte ze, en we gingen allemaal zitten. ‘Niet op de grond! Op je stoel!’

We stonden weer op en gingen op onze stoel zitten.

Ik was echt met stomheid geslagen. Ik boog me over de tafel naar Ernie en Jonas en vroeg: ‘Wat gebéúrde er?’

Ze keken me verbaasd aan.

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Ernie.

‘Hoe bedoel je, “hoe bedoel je”?’ Ik bedoel dat dansen natuurlijk!’

‘Welk dansen?’ vroeg Ernie.

‘Iedereen was net nog aan het dansen! Jij danste met Jonas.’

‘Hou je mond!’ beet Jonas me toe. ‘We waren niet aan het dansen!’

‘Wel! Jullie waren best goed, eerlijk gezegd.’

‘Echt waar?’ Ernie klonk een klein beetje trots.

‘Hou je mond, Ernie!’ schreeuwde Jonas. ‘Er is niet gedanst! Waar heb je het over?’

‘Voelden jullie die **RILLING** niet?’

Ze staarden me allebei wezenloos aan.

‘Daarna stonden we allemaal op om te dansen! Tot de **RILLING** weer kwam!’

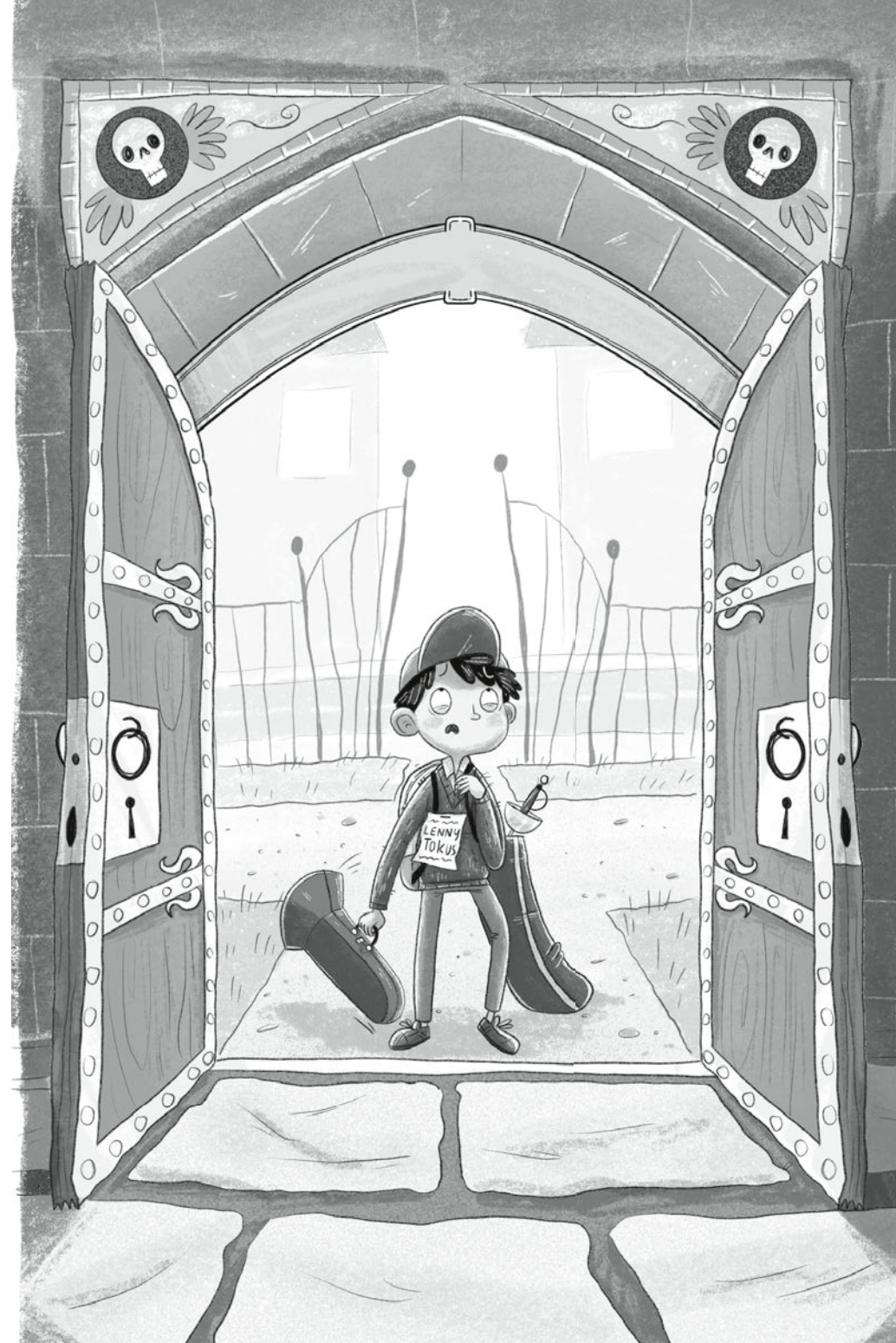
‘Waarom zeg je “**RILLING**” met zo’n enge stem?’ vroeg Ernie terwijl hij lijm van zijn tanden pulkte.

Jonas trok zijn toch al opgetrokken neus op. ‘Ja, je bent echt een rare, Agatha. Waar heb je het over?’

Ik keek de klas rond. Iedereen deed alsof er niets aan de hand was! Raoul zat in zijn oefenboek te tekenen, Babette draaide een pluk haar rond haar vinger en staarde uit het raam, Ralph zat in zijn neus te peuteren. Niemand leek zich ook maar iets van ons doldwaze dansfestijn te kunnen herinneren!

En toen drong het tot me door: ik was de enige die nog wist dat het Vreemde was gebeurd.

Tot de nieuwe jongen bij ons in de klas kwam, tenminste.

HOOFDSTUK 2

LENNY

Ik had kunnen weten dat er iets heel raars was aan een stadje dat Klein *Vreemdstede* heet. Maar als ik het had geweten, dan had ik er niet naartoe willen verhuizen en dan had ik Agatha Tops nooit ontmoet.

En dan was ik geen spiondetectiveheld geworden!

De *Vreemstedeschool* was mijn vijfde school in vier jaar tijd. Vanwege mijn vaders werk moesten we vaak verhuizen, maar toen mijn ouders gingen scheiden, had mijn moeder beloofd dat we in Klein *Vreemdstede* zouden blijven.

Ik woon bij mijn moeder omdat mijn vader een superbelangrijke baan heeft. Hij is altijd heel vaag als ik vraag wat hij nou precies doet, maar ik ben er inmiddels achter. Mijn vader is spion voor de

geheime dienst! Waarom zou hij anders onze afspraken altijd op het laatste moment afzeggen en maandenlang wegblijven?

Als mijn vader vrij heeft van het spioneren, logeert hij in een hotel in de buurt en slaap ik daar ook, wat heel leuk is. Dan mag ik altijd roomservice bestellen, en ik heb een hele verzameling mini-shampoos en zeepjes als souvenirs.

Ik heb ook een verzameling grappige PEZ-snoephouders die ik van mama krijg als papa weer eens afzegt. De laatste keer dat ik heb geteld waren beide verzamelingen ongeveer even groot.

Volgens mijn moeder zou de Vreemdstedeschool net zo'n school zijn als alle andere scholen waar ik op gezeten heb.

Maar toen zag ik het gebouw.

Dat was gigantisch, vol puntige torentjes, enorme deuren en griezelige waterspuwers die vanaf het dak naar beneden loerden. Het was niet bepaald uitnodigend – eerder dreigend. En scholen horen niet te dreigen.

Ik wist meteen dat deze school een beetje raar

was. Al wist ik toen natuurlijk nog niet hóe raar het hier uiteindelijk zou worden.

Mijn vorige school, de Malle Koekoek, was een modern gebouw met een poort waar een vrolijke regenboog op was geschilderd. Ik had er niet lang genoeg op gezeten om echte vrienden te maken, maar ineens miste ik die school heel erg.

Ik miste heel veel dingen.

En met 'dingen' bedoel ik eigenlijk vooral papa.

Mama parkeerde aan het begin van de school-oprit. Ik klikte mijn gordel los en bleef nog even zitten voor ik uitstapte.

'Wat zei papa over dat hij me niet kon brengen vandaag?'

'Hij had belangrijk werk, schat,' zei mama.

Ik knikte. Hij was op dat moment vast bezig een kernbom onschadelijk te maken.

'Hij zei ook dat hij zou proberen om vanavond even langs te komen.'

'Yes!'

'Maar Lenny, als hij niet komt...'

'Wees maar niet bang, mama. Ik begrijp het.'

Ik nam afscheid en nadat mama mijn gezicht bespikkeld had met lippenstiftkusjes en ‘Laat ze een poepie ruiken, schat!’ had gezegd, pakte ik mijn spullen uit de kofferbak.

Ik haalde diep adem en stapte de lange, brede oprijlaan op. ‘Fijne dag, engeltje van me!’ riep mama. ‘Doe je best, en je moet het gewoon tegen de leraar zeggen als het te makkelijk voor je is, hè?’

Ik keek omhoog naar het schoolgebouw en verwachtte bijna dat er met een rommelende donderslag een bliksemschicht door de lucht zou schieten terwijl er vleermuizen uit de torens fladderden. Maar dat gebeurde niet. Die dag in elk geval niet.

Er borrelden akelige, zenuwachtige kriebels door mijn buik. Een nieuwe school is altijd erg, maar ik begon ook nog eens een week later dan de rest. Iedereen had vast al vrienden.

‘Hou op!’ zei ik, maar alleen in mijn hoofd. Ik stelde me aan.

Dus ondanks mijn zorgen over de Vreemdstede-school, die later zéér terecht bleken te zijn, dacht ik

aan wat mijn moeder altijd zegt als ik me heel onrustig voel vanbinnen. Dat ik dan gewoon een deuntje moet fluiten en door moet lopen.

Geen idee waarom ze dat zegt terwijl ze wéét dat ik niet kan fluiten.

‘Het is hier vast heel gezellig,’ zei ik hardop, en daarna keek ik naar de enge en heel ongezellig kijkende waterspuwer boven de ingang.

Ik wist dat hij van steen was, maar er was iets aan zijn samengeknepen oogjes, enorme neus en knoestige klauwen waardoor ik er toch niet helemaal gerust op was. Ik zei tegen mezelf dat ik wel vaker de nieuwe leerling was geweest. Ik wist hoe ik erbij moest horen en cool moest zijn.

Dus met mijn kraag omhoog, mijn pet precies goed schuin op mijn hoofd en met mijn lievelingstrombone en gloednieuwe schermspullen in mijn hand zei ik: ‘Yo, waterspuwer, je krijgt Lenny Tokus niet bang met die gemene kop van je.’ Daarna duwde ik de reusachtige mahoniehouten deur open en slenterde de hal van mijn nieuwste gloednieuwe school in.

Ik gluurde de dichtstbijzijnde gang in en probeerde niet te slikken – hij zag er heel lang en donker uit. Meestal moest ik vooral oppassen voor grote jongens die achter de kluisjes vandaan sprongen om me te laten schrikken. Maar ik had zo'n gevoel dat me op de Vreemdstedeschool veel ergere dingen te wachten stonden.

Ik vroeg me net af of ik weer naar huis zou rennen toen er een hele lange man met een glimmend kaal hoofd en extreem grote neusvleugels achter de balie opdook.

Ik had nog nooit zulke neusvleugels gezien. Ze hadden een enorme aantrekkingskracht, als twee zwarte gaten. Ik voelde bijna hoe ik er door hun zwaartekracht naartoe werd getrokken. Ik was helemaal gehypnotiseerd.

‘Jij moet Lenny Tokus zijn.’

Ik had mijn naam nog nooit zo angstaanjagend uitgesproken horen worden.

Ik slikte en keek de man toen achterdochtig aan. ‘Hoe weet u wie ik ben?’

‘Omdat je een heel groot briefje op je borst hebt

waarop staat: “Ik ben Lenny Tokus en ik ben nieuw. Kunt u me helpen?”’

Snel scheurde ik het briefje van mijn trui. Dat had mijn moeder er zeker tijdens het ontbijt op gespeld toen ik niet op zat te letten.

Ondertussen scharrelde er een klein, bol mannetje naar de balie. Hij droeg een half leesbrilletje, een felgele broek

